

[J. O. Krag.]

kratiske gruppes vegne. Jeg føler mig overbevist om, at det er meget afgørende, hvad regeringen svarer. Det er min opfattelse, at hvis regeringen svarer positivt, fornuftigt, velovervejet, kan det gavne forhandlingsituationen meget betydeligt, og så kan vi forhåbentlig inden alt for længe stå med en på en god måde løst forhandlingsituation. Det er det, erhvervslivet længes efter og venter på, og det er det, vi alle sammen ønsker. Jeg håber, det sker. Når og hvis det sker, er det altså ikke regeringens skyld.

Statsministeren (*Hilmar Bawnsgaard*): Jeg vil gerne først gøre nogle enkelte bemærkninger til et par af formiddagens ordførere.

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Sigsgaard, først og fremmest fordi jeg ikke ønsker, at der ud af en debat som denne overhovedet skal kunne skabes råderum for misforståelser omkring hele det gældende pris- og monopolsystem, vi har herhjemme. Hr. Sigsgaard spurgte, og jeg må gå ud fra, at det var ment som et indlæg i debatten om det, sagen drejer sig om: hvor er den frie konkurrence i oliebranchen, og hvor er den frie konkurrence i landbruget? Ja men netop fordi den ikke er der, har vi en monopolløve, der inddrager sådanne områder under monopollrådets, monopoltilsynets kontrol. Og netop derfor har vi i folketinget vedtaget en lovgivning vedrørende landbrugets hjemmemarkedspriser, som bl. a. betyder, at det er under kontrol i monopoltilsynet. Jeg synes ikke, man skal skabe en fornemmelse af, at selvstændigheden får lov til at råde på disse områder. Det er netop ikke tilfældet.

Så sagde hr. Ømann, at hvis nu resultatet på arbejdsmarkedet går ud over det, som regeringen har afstukket som en efter dens opfattelse holdbar ramme, så kunne regeringen vælge det nemme standpunkt, at lade prisstoppet ophøre. Jeg vil ikke sige, at jeg ikke ved, hvorfor hr. Ømann siger sådan noget, selv om han lige så vel som jeg ved, at det overhovedet ingen relevans har, for vi har jo bundet os til både over for tinget, over for arbejdsmarkedets parter og over for offentligheden at lade en prislovgivning efterfølge prisstoppet. Både handelsministeren og jeg har i samråd i 21 mands udvalget givet udtryk for, at det er regeringens opfat-

telse, at der ikke kan og ikke må blive tale om et vakuum imellem prisstoppets ophør og en ny prislovs ikrafttræden. Der er altså ikke skygge af grundlag for hr. Ømanns meget hypotetiske postulat.

Så siger hr. Ømann noget, som jeg nok må sige virker højst ejendommeligt, når man har fulgt den for mange overraskende adfærd, som SF har udvist igennem de seneste måneder, hvor man meget stærkt fra starten har kritiseret, at regeringen overhovedet kunne tænke sig bare at give oplysninger til arbejdsmarkedets parter, før de indledte forhandlinger, i stedet for at lade dem passe deres egne sager, samtidig med at alle kender hr. Ømanns indstilling, der ikke forhindrer ham og hans parti i at være endog overordentlig restriktiv over for erhvervslivet. Nu kommer hr. Ømann minsandten i dag og siger, at regeringen har været passiv, men gennem vor passivitet har vi netop blandet os, siger hr. Ømann. Der er intet andet at gøre end at konstatere med det gamle ordsprog, at vi kan tage hatten op, eller vi kan lade hatten ligge, hr. Ømann skælder ud i begge tilfælde, og derfor er der nok heller ikke så meget grund til at beskæftige sig mere med den side af sagen. Men udtalelser som dem, hr. Ømann her har fremsat, er netop, så vidt jeg kan bedømme det, et forsøg på fra hr. Ømanns side at blande sig i forhandlingerne og lægge pres på dem, og det er også nok hensigten.

Når hr. Ømann siger, at regeringen med sin passus i notatet om lønomkostningernes indregning i priserne bevidst søger at øve pression under forhandlingerne, må det selvfølgelig besvares. Men for at nå til den konklusion måtte hr. Ømann altså søge hjælp i en fortolkning i et dagblad, og jeg vil gerne sige til hr. Ømann, at det er en fortolkning, som regeringen naturligvis ikke kan have noget ansvar for, og det vil han også erfare i fremtiden, at dagbladsfortolkninger er dagbladenes og ikke regeringens. Det har ikke været regeringens hensigt at lægge pres. Vi har, som jeg gentog i dag, villet slå fast, at man ikke på forhånd må regne med, at enhver lønstigning uanset dens art og oprindelse kan indkalkuleres i priserne. Jeg troede, at alle her i tinget var enige i dette. Det er altså regeringens opfattelse, og vi har ment, at regeringen havde pligt til at gøre opmærksom på det. Det betyder ikke, at